

Alexis Eudald Solà

Visat núm. 4
(octubre 2007)

per Montserrat Franquesa i Joaquim Gestí

Alexis Eudald Solà (Ripoll, 1946-Barcelona, 2001) ha estat, després d'Antoni Rubió i Lluch, a qui tant admirava, el primer veritable neohel·lenista català i una figura reconeguda internacionalment en l'àmbit dels estudis literaris neogrecs.

Després de cursar estudis a la seva ciutat, ingressà a la Facultat de Filosofia i Lletres de la Universitat de Barcelona. De la mà del catedràtic de grec Josep Alsina, s'introduí en l'estudi de les llengües clàssiques i, posteriorment, també en el de la llengua i la literatura de la Grècia moderna. Un cop llicenciat en filologia clàssica, l'any 1969, Eudald Solà va prosseguir la seva formació com a neohel·lenista, desafiant les dificultats que en aquella època havien d'afrontar tots aquells que volien especialitzar-se en estudis que pràcticament no es conreaven a les nostres universitats. Aleshores, féu un pas decisiu per a la seva formació: inicià una sèrie d'estades estiuenques a Grècia, Xipre i Itàlia on, a més d'aprendre i dominar perfectament la llengua neogrega i l'italià, tingué ocasió de conèixer els més distingits neohel·lenistes d'aquella època, com ara Filippo Pontani, Bruno Lavagnini, Mario Vitti o Petros Savvidis, l'editor de l'arxiu de Kavafis.

L'any 1995 fou condecorat pel president de la República Hel·lènica amb la Creu d'Or de l'Orde del Mèrit i el 1998 l'alcalde d'Atenes li lliurà el Premi d'Honor de la seva ciutat. Com a professor de llengua i literatura neogrega a la Facultat de Filologia de la Universitat de Barcelona la seva tasca s'allargà durant més de vint anys, en què formà diverses generacions d'estudiants bizantinistes i neohel·lenistes. Així mateix creà l'Institut d'Estudis Bizantins i Neogrecs, al si de la Reial Acadèmia de Bones Lletres, de la qual fou secretari entre el 1990 i el 1996, on ingressà el juny de 1988, amb una lectura sobre Antoni Rubió i Lluch.

Pel que fa a la traducció, ens ha deixat, a part d'un gran nombre de versions de poetes grecs contemporanis, escampades per revistes de casa nostra i de l'estranger, una traducció del *Simposi* de Kazantzakis, i les versions de Kavafis, continuant l'obra del seu admirat Carles Riba. També traduí de l'italià, especialment Vincenzo Consolo, del qual ens ha deixat una magnífica traducció de la seva obra mestra, *Il sorriso dell'ignoto marinaio*, de recent publicació.